

Κι έτσι η Σάρα πήδηξε στην πλάτη του Άριο και μαζί πέταξαν γρήγορα από το παράθυρο του δωματίου της μέσα στον νυχτερινό ουρανό. Πέταξαν προς τα άστρα και χαιρέτησαν το φεγγάρι.

Όταν βγήκε ο ήλιος, προσγειώθηκαν σε μια όμορφη έρημο με πυραμίδες, όπου μια μικρή ομάδα παιδιών έπαιζε. Τα παιδιά φώναξαν με χαρά και χαιρέτησαν από μακριά τη Σάρα και τον Άριο της.

«Καλώς ήρθατε, είμαι ο Σαλέμ!» φώναξε ένα από τα αγόρια. «Τι κάνετε εδώ; Συγγνώμη που δεν μπορούμε να έρθουμε πιο κοντά σας. Πρέπει να μείνουμε τουλάχιστον ένα μέτρο μακριά σας!»

«Γι' αυτό είμαστε εδώ!» απάντησε και η Σάρα με δυνατή φωνή. «Είμαι η Σάρα και από εδώ είναι ο Άριο. Το ξέρετε ότι τα παιδιά μπορούν να προστατεύουν τους γείτονες, τους φίλους, τους γονείς, τις γιαγιάδες και τους παππούδες τους από τον κορονοϊό; Αυτό που όλοι πρέπει να κάνουμε είναι να...»

«Πλένουμε τα χέρια μας με σαπούνι και νερό!» είπε ο Σαλέμ χαμογελώντας. «Το ξέρουμε, Σάρα. Επίσης, βήχουμε στον αγκώνα μας όταν είμαστε άρρωστοι – και χαιρετάμε τους άλλους από μακριά αντί να δίνουμε τα χέρια μας. Προσπαθούμε να μένουμε μέσα, όμως ζούμε σε μια μεγάλη πυκνοκατοικημένη πόλη ... δεν μένουν όλοι στο σπίτι.»

«Μμμ, ίσως κάτι μπορώ να κάνω γι' αυτό,» είπε ο Άριο. «Δεν μπορούν να δουν τον κορονοϊό αλλά... μπορούν να δουν εμένα! «Ελάτε, πηδήξτε επάνω μου. Καθήστε όμως σας παρακαλώ ένας σε κάθε φτερό μου – τα φτερά μου έχουν τουλάχιστον ένα μέτρο απόσταση το ένα από το άλλο!»

Ο Άριο πέταξε ψηλά στον ουρανό με τον Σαλέμ και τη Σάρα στα δύο του φτερά. Πέταξε πάνω από την πόλη και άρχισε να βρυχάται και να τραγουδά! Ο Σαλέμ φώναζε στα παιδιά στους δρόμους:

«Εμπρός, πηγαίνετε στα σπίτια σας και πείτε στις οικογένειες σας ότι είμαστε πιο ασφαλείς, όταν μένουμε μέσα! Μπορούμε να φροντίζουμε καλύτερα ο ένας τον άλλο με το να μένουμε σπίτι!»

Οι άνθρωποι εντυπωσιάστηκαν με αυτό που έβλεπαν στον ουρανό. Χαιρετούσαν και συμφώνησαν να μπουν στα σπίτια τους.

Ο Άριο όρμησε ψηλά στον ουρανό. Ο Σαλέμ φώναζε χαρούμενος. Εκεί ψηλά στα σύννεφα πέρασε ένα αεροπλάνο. Οι επιβάτες τους κοίταζαν απ' τα παράθυρα με δέος.

«Οι άνθρωποι σύντομα θα πρέπει να σταματήσουν να ταξιδεύουν, τουλάχιστον για τώρα,» είπε ο Σαλέμ. «Κλείνουν τα σύνορα σε όλο τον κόσμο, και χρειάζεται όλοι να μείνουμε όπου είμαστε με τους ανθρώπους που αγαπάμε.»

«Νιώθω ότι τόσα πολλά πράγματα έχουν αλλάξει,» είπε η Σάρα. «Φοβάμαι γι' αυτό μερικές φορές.»

«Μπορεί να μας φοβίζει και να μας μπερδεύει όταν τα πράγματα αλλάζουν, Σάρα,» είπε ο Άριο. «Όταν φοβάμαι, εισπνέω πολύ αργά – και μετά βγαίνει από μέσα μου φωτιά!»

Μια τεράστια φλόγα βγήκε από το στόμα του Άριο!

«Εσείς πώς χαλαρώνετε όταν είστε φοβισμένοι;» τους ρώτησε ο Άριο.

«Μου αρέσει να σκέφτομαι κάποιον που με κάνει να νιώθω ασφαλής,» είπε η Σάρα.

«Κι εγώ το ίδιο, σκέφτομαι όλους τους ανθρώπους που με βοηθούν να νιώθω ασφαλής, όπως η γιαγιά και ο παππούς μου,» είπε ο Σαλέμ. «Μου λείπουν. Δεν μπορώ να τους αγκαλιάσω γιατί μπορεί να τους κολλήσω τον κορονοϊό. Συνήθως τους βλέπουμε τα σαββατοκύριακα. Τώρα πια όμως δεν το κάνουμε γιατί χρειάζεται να τους προστατεύσουμε.»

«Μπορείς να τους τηλεφωνείς;» ρώτησε η Σάρα τον φίλο της.

«Αααα ναι!» είπε ο Σαλέμ. «Μου τηλεφωνούν κάθε μέρα και τους λέω για όλα όσα κάνουμε στο σπίτι. Έτσι νιώθω κι εγώ καλύτερα, και νιώθουν και αυτοί καλύτερα επίσης.»

«Είναι φυσιολογικό να μας λείπουν οι άνθρωποι που αγαπάμε και που δεν μπορούμε να δούμε τώρα,» είπε ο Άριο. «Δείχνει πόσο πολύ ενδιαφερόμαστε γι' αυτούς. Θα νιώθατε πιο καλά εάν συναντούσαμε και άλλους ήρωες;»

«Ναι, θέλουμε, σε παρακαλούμε!» είπαν με ενθουσιασμό η Σάρα και ο Σαλέμ.

«Τέλεια, η φίλη μου η Σάσα έχει μια φοβερή υπερδύναμη,» είπε ο Άριο. «Πάμε να τη βρούμε!»

Και έτσι πέταξαν πίσω στη γη και προσγειώθηκαν κοντά σε ένα μικρό χωριό. Ένα κορίτσι μάζευε λουλούδια έξω από το σπίτι της. Μόλις είδε τον Άριο και τα παιδιά που κάθονταν στα φτερά του, γέλασε.

«Άριο!» φώναξε. «Πρέπει να μένουμε τουλάχιστον ένα μέτρο μακριά ο ένας από τον άλλο. Γι' αυτό θα σου στείλω μια αγκαλιά! Τι κάνετε όλοι εδώ;»

«Την ένιωσα την αγκαλιά σου μόλις μου το είπες, Σάσα,» είπε ο Άριο. «Μου αρέσει πάρα πολύ το πώς μπορούμε να χρησιμοποιούμε τις λέξεις αλλά και τις πράξεις για να δείχνουμε ότι ενδιαφερόμαστε για τους άλλους. Ήθελα οι φίλοι μου να μάθουν για την υπερδύναμή σου.»

«Ποια είναι η υπερδύναμή μου;» ρώτησε η Σάσα.

«Από τότε που κάποιος στην οικογένειά σου αρρώστησε, μένεις στο σπίτι για να είσαι σίγουρη ότι δε θα κολλήσεις τον κορονοϊό σε κανέναν άλλο,» είπε ο Άριο.

«Ναι, ο Μπαμπάς μου αρρώστησε, και μένει στο δωμάτιο του μέχρι να γίνει τελείως καλά,» απάντησε η Σάσα.

